

af alle, nemlig gennemsnitlig ikke mere end 56 Øre pr. Medlem eller omtrent kun det halve af, hvad man har givet til de jydskes Husmænd. Det forekommer mig, at Fordelingen burde foretages paa en anden Maade, end det er sket i dette Tilfælde, og navnlig synes jeg, at vi bør have Rede for, hvorledes Ministeren stiller sig overfor de bornholmske Foreninger, og hvis det forholder sig saaledes, at de ikke faa mere end dette lille Tilskud paa 400 Kr. eller 56 Øre pr. Medlem, er det jo alt for lidt. Dette gælder saa meget mere, som Husmandsbevægelsen paa Bornholm sikkert ikke staaar tilbage for det øvrige Lands; jeg tør snarere sige, at netop denne Ø er den Landsdel, hvor Husmandsbevægelsen er stærkest og bedst fremskreden. Jeg kunde altsaa ønske at faa dette oplyst, og naar det saa viser sig, at man ikke har været i Stand til at yde disse Foreninger større Tilskud, ligger naturligvis Fejlen i, at det Beløb, man har til Fordeling, er for lille, og at dette Tilskud paa 8,000 Kr. bør sættes op. Det er jo ogsaa blevet udtalt mange Gange paa Husmandsmøderne, at man ønskede at faa Statstilskuddet sat op, saa at Husmandsforeningernes Virksomhedsplaner kunde udvides betydeligt. Dernæst har man fra Husmændenes Side ønsket en anden Ting, og det er at faa mere Selvstændighed, at faa større Raadighed over de Midler, som gives dem, ikke alene for saa vidt angaar disse 8,000 Kr., hvorom der her er Tale, men ogsaa med Hensyn til Husmandsbevillingerne i det hele. Det er smukt, at man vil støtte en Stand, men det er endnu smukkere, naar man viser den saa megen Tillid, at man tør overlade Standen at forvalte Pengene selv, saa at de ikke skulde gaa igennem andre Foreninger, og at Standen kommer til at staa under Formynderskab. Jeg synes, at det rette vilde være, at vi kom ind paa i langt højere Grad at give Statens Tilskud direkte til Husmændene selv, og det var ogsaa en Tanke, der kom frem paa det omtalte Sendemandsmøde, hvor der i den Henseende blev stillet en Resolution, som krævede mere Indflydelse paa de Midler, som Staten giver. Under Diskussionen blev det Ønske fremsat, at Tilskuddene skulde gives direkte, men man indskrænkede sig til følgende Resolution, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Sendemandsmødet opfordrer Landbrugsministeren til fremtidig at indføre den Ordning, at Husmandsforeningerne, hvor saadanne findes, faa Ret til at vælge to af det Tremandsudvalg, som i de

forskellige Kredse administrere Husmandsbevillingerne“. Der opstilles altsaa ikke nogen direkte Fordring om, at Tilskuddene direkte skulde gaa til Husmandsforeningerne, men der fremsættes overfor Landbrugsministeren Ønsket om, at han vil drage Omsorg for, at Husmændene komme til at raade over to af de tre Pladser, som ere afgørende for Administrationen af Husmandsbevillingerne. Jeg synes, at det er et meget billigt og et meget rimeligt Ønske, og jeg vil derfor tillade mig at henstille denne Sag til den ærede Landbrugsminister. For øvrigt vil jeg sige, at naar Sagen er bleven fremdragen her til 2den Behandling, er det, fordi jeg har ønsket at faa denne oplysende Svarskrivelse frem, og endvidere, fordi jeg har ønsket, at denne Sag maatte blive tagen op til fornyet Overvejelse til Finanslovens 3die Behandling, og jeg kunde da haabe, at denne Overvejelse maa gaa ud paa to Ting, for det første, at Bevillingerne til Husmandsforeningerne forhøjes, for det andet, at Husmændene fik mere direkte Indflydelse paa og Afgørelse af, hvorledes disse Penge skulde administreres.

Vi have atter i Aar i Finansudvalget haft Spørgsmaalet om Tilskud til Dyr-læger under Overvejelse. Det drejer sig om et Beløb paa 7,200 Kr., som Staten giver til Understøttelse til Dyr-læger i forskellige Egne af Landet. Jeg har flere Gange fremdraget denne Sag, fordi jeg finder, at det er ikke nogen forsvarlig Maade, disse Penge anvendes paa. Naar man ser, hvilke Dyr-læger det er, der understøttes, vil vist enhver give mig Ret i, at der ikke er nogen Mening i, at disse Dyr-læger understøttes. Man giver f. Eks. Understøttelse til en Dyr-læge i Frederiksværk, en i Rønne, en i Ribe, en i Holstebro eller Viborg. Men disse Dyr-læger bo jo slet ikke paa Steder, hvor man kan sige, de ikke kunne leve uden at faa dette Statstilskud. Det viser sig, at i Rønne kan der godt ved Siden af den statsunderstøttede Dyr-læge leve andre praktiserende Dyr-læger, og det samme er Tilfældet i Ribe og i Viborg. Disse Egne ere ikke fattige og tyndt befolkede Egne, men Steder, hvor der foruden de statsunderstøttede Dyr-læger godt kan eksistere andre Dyr-læger, som leve af deres Praksis. Men desuden følger der med en Understøttelse fra Staten en Understøttelse fra Kommunernes eller Amtneres Side. Jeg synes, vi her ere inde paa en urigtig Vej. Det er neppe rigtigt at anvende Statens Midler til saadanne Øjemed